

La veritable història del cas «Sense pastanagues»

«No era cap campanya publicitària, no era cap acció poètica, no era cap mentida»

Hem trobat la Greta, la noia que va coincidir amb un noi de somriure encantador en una botiga de Gràcia i va penjar-hi un cartell amb l'objectiu de trobar-lo. La foto del cartell es va fer viral a les xarxes socials. En aquest text, la protagonista ens explica la història de #sensepastanagues amb tota mena de detalls i ens fa saber com ha acabat la recerca. Si és que ha acabat.

ENS VAM CONÈIXER AQUÍ,

en aquesta botiga, el diumenge 31 de maig, al voltant de les 22h.

Jo venia d'estar per casa, texans i jersei negre, amb el cabell enrinxolat. Tu estaves pagant a la caixa, vestit de negre, carregat amb trastos. Et vas girar i em vas somriure, i era un somriure encantador. Però, és clar, vas acabar de pagar i vas marxar.

Vaig comprar pa, però com a la botiga ja no tenen fruita i verdura, no vaig poder comprar tot el que volia. Vaig sortir i allà estaves tu, esperant-me. Em vas preguntar: "¿Què busques?", i et vaig dir: "Pastanagues".

Un cop ens vam haver acomiadat, em vaig penedir de no haver-te dit el meu nom, ni d'haver-te demanat un contacte. No se m'ha acudit cap altra manera d'intentar contactar amb tu que penjant un cartell a la botiga... i, si tinc sort, el veuràs i a la millor em contestes.

Et deixo un e-mail: sense.pastanagues@gmail.com

I una pregunta, per constatar que ets la persona amb qui vaig parlar: ¿què carregaves?

I, qui sap, potser d'aquí en surt una història per explicar...

Greta

Foto: Gabriel Jubete

Quan anava a l'institut em va caure a les mans *El carter truca mil vegades*, de l'Andreu Martín i en Jaume Ribera. Em vaig enamorar del llibre i (reconeguem-ho) d'en Ramon Agut. El cas és que la

Sílvia Jofre, intel·lectual lectora de Proust, un bon dia descobria que un company de classe li havia volgut gastar una broma i havia publicat en una revista del cor un anunci a nom d'ella? buscant parella. ?M'estimaria més que fossin bufons? eren les paraules amb què finalitzava l'anunci i que, òbviament, treien de polleguera la Sílvia.

Bufó, el que es diu bufó, ja ho sabia jo que ho era quan vaig decidir penjar un anunci per trobar el noi de les pastanagues.

Però rebobinem.

Era diumenge, 31 de maig de 2015. Jo tenia 36 anys, una vida molt ocupada i poques expectatives de trobar xicot. Com dic, era diumenge i eren les deu del vespre, aproximadament, i l'endemà, que era festiu a Barcelona, anava a sopar a casa d'una de les leonardo. Les leonardo són les amigues de quan vam passar un període de pràctiques a Pàdua, al costat de Venècia, gràcies a una beca Leonardo da Vinci. Vam continuar veient-nos un cop retornades d'Itàlia i, com no podria ser d'altra manera, ens diem a nosaltres mateixes ?leonardos?.

El cas és que volia portar gaspatxo al sopar, però m'havia oblidat de comprar pastanagues. Al costat de casa hi ha un paquí que, si no recordo malament, en algun moment havia tingut quatre coses de fruites i verdures. Així que, tal com anava d'estar per casa, amb texans vells i un jersei negre prim, vaig baixar al paquí.

Resulta que ja no hi havia verdures (o potser mai no n'hi ha hagut, i la memòria m'havia jugat una mala passada), però volia aprofitar per comprar pa. A la caixa hi havia un noi, vestit de negre, carregat amb un parell de bosses i una maleta petita. Mentre m'esperava, me'l mirava: era guapo. Anava vestit arreglat, i una de les bosses semblava una funda d'un instrument inusualment petit. Em va fer pensar que era un músic que venia d'un concert. Potser havia passat el cap de setmana fora (d'aquí la maleta), i avui retornava a casa, sense haver-se canviat abans la roba de mudar que havia dut durant l'actuació. I quan estava a punt de donar per finalitzada la meva anàlisi, el noi es va girar cap a mi i em va somriure, i era un somriure encantador.

Ostres, guapo i simpàtic. Aquest noi ho té tot.

Tan bon punt va acabar de pagar, va marxar de la botiga. Vaig veure com es barallava amb les bosses i la maleta, però jo havia de demanar la barra de pa, i preguntar al dependent si ja no tenien verdures (que no), pel que pogués ser. I resulta que, quan ja anava cap a la sortida, em trobo amb el noi esperant-me a la porta.

?¿Què busques? ?em va preguntar.

?Pastanagues.

Us asseguro que la cara que va posar va ser de quina-mala-sort,-no-tinc-pastanagues-a-casa,-si-no,-te-n'hauria-ofert. Tot això en un instant, sí, però de veritat que va semblar decebut de no poder-me ajudar. Jo, en canvi, estava tan contenta que un noi, que ja d'entrada m'havia semblat guapo i simpàtic, mostrés interès en mi (perquè, siguem sincers, arribat a aquest punt les pastanagues m'eren ben bé igual i el que acaparava la meva atenció era ell), que no estava sent gaire racional. Em va dir que hi havia una fruiteria al carrer Providència i jo li vaig dir ?sí, vinc d'allà?, i no crec que hi trobés gaire sentit, la veritat. És que havia anat a la fruiteria i m'havia oblidat les pastanagues i em feia pal tornar-hi i havia provat sort al paquí (i sort, en vaig tenir, encara que no fos per trobar pastanagues), i potser li hauria hagut de dir al noi que sí, que miraria si encara estava oberta la fruiteria, perquè, seriosament, dir-li que venia d'allà no tenia gaire sentit (¿per què no havia comprat les pastanagues, si venia de la fruiteria?). En fi. Que entre que no sabíem què dir-nos i que estàvem (o més ben dit, *estava*) nerviosa? doncs ens vam acomiadar.

¿Sabeu aquella sensació què això ha estat un moment important i que, la pròxima vegada que us veieu, la cosa anirà a més? Em vaig adonar massa tard que el noi de les pastanagues no era un company de feina o de la uni. Que no era un amic d'un amic amb qui ens tornàriem a veure en un sopar d'algun conegut comú. No, no. El més probable era que no el tornés a veure mai més. I, tonta de mi, ni li havia dit que em dic Greta, ni li havia demanat el seu nom, el seu número de telèfon, l'e-mail, el facebook? ¿i ara què?

L'endemà els vaig explicar a les leonardo el que havia passat, i el que havia decidit: faria un cartell i el penjaria a la botiga, a veure si hi havia sort. Els va fer gràcia, és clar. Per una banda perquè era una frikada, per l'altra, perquè vés a saber qui em contestaria. I, en part, també perquè van considerar que estava sent valenta de penjar un cartell per trobar un noi. En lloc de ?M'estimaria més que fossin bufons?, vaig començar l'anunci posant ?Ens vam conèixer aquí?, i vaig continuar explicant el que havia passat. Per assegurar-me que ningú em prengué el pèl, vaig afegir-hi una pregunta clarificadora (li vaig preguntar quins eren els trastos que carregava, doncs a l'anunci no havia especificat que portava una motxilla, una maleta lila i el que semblava una funda d'instrument petit). Per estalviar-me problemes, vaig crear un compte de correu nou: sense.pastanagues@gmail.com.

Em vaig omplir de valor i vaig baixar al paqui. Primer, vaig preguntar al dependent si coneixia el noi. Li vaig dir que feia un parell de dies jo havia anat a comprar pa i que hi havia un altre noi i si? l'home em mirava desconcertat i, de sobte, va obrir la caixa registradora i em va oferir diners. Perdona? No, no? no vull pas diners!! Va venir un altre dependent i li vaig tornar a explicar la història i, en constatar que no tenien ni idea de què els estava parlant, els vaig demanar si podia penjar el cartell. Fins i tot havia escrit una carta per al noi, en cas que algun dels dependents sabés qui era el noi de les pastanagues, però me la vaig endur cap a casa altre cop. El cartell sí, me'l van deixar penjar, i s'hi va passar allà un bon parell de mesos, assegurat amb més cel·lo del que li havia posat jo perquè no caigués. Ara només faltava esperar que el noi de les pastanagues llegís el cartell i decidís contestar-lo.

Van anar passant els dies.

Em va escriure en Juan. En Juan no era el noi de les pastanagues, però trobava molt maca la meva iniciativa de penjar un cartell. Molt bé, moltes gràcies, espero que tinguis molta sort, li vaig contestar, doncs no havia penjat pas el cartell per lligar amb desconeguts (bé, sí, però amb un en concret). Es veu que en Juan no ho va entendre, perquè semblava interessat a conèixer-me. O no, no ho sé, no ho tinc gaire clar. Perquè em va enviar uns vídeos de hip-hop. I una imatge de l'estil de les mans de Déu i Adam a punt de tocar-se a la Capella Sixtina. I una *selfie*. I unes fotos de genitals masculins que espero que no fossin els seus, però que no ho descartaria. I finalment em va enviar un e-mail, des d'un altre compte, on només posava ?Sóc jo?. Però era tan evident que no era el noi de les pastanagues que no em vaig molestar a respondre, ni ell a dir-me res més.

I havia acabat el curs, i els exàmens, i era 23 de juny, revetlla de Sant Joan. Tornava a casa abans d'anar a sopar a casa la Sylvia i em va parar una senyora gran pel carrer. Em va demanar si tenia alguna cosa per donar-li, i alguna cosa li vaig donar. ?Muchas gracias, eres muy amable?, em va dir. I va afegir que la meva generositat seria recompensada, i que aquell estiu trobaria nòvio. Li vaig donar les gràcies amb un somriure i em vaig acomiadar. Tinc certa tendència a atreure frikis, així que en aquell moment tampoc li vaig donar més importància. Després, no recordo ben bé quan, vaig pensar que me l'havia trobada el dia de la revetlla, la nit de les bruixes? ¿i si m'havia llançat una benedicció? Potser sí que trobaria parella?

El dia de Sant Joan el passo sempre a casa dels meus pares, ja que és l'aniversari de la meva germana i ho celebrem tots plegats a Canet. Era el 24 a la tarda, doncs, i de sobte vaig rebre un

curiós e-mail: ?Hola enrinxolat misteriós! He vist el teu cartell al compte de twitter de l'Eva Piquer.? El correu continuava ple de dubtes (¿per què volia pastanagues un diumenge a la nit? ¿era una campanya publicitària?) i amb certa curiositat per saber si jo estava disposada o no a contestar i a donar la cara pel cartell en qüestió. Però me'l vaig haver de llegir un parell o tres de cops, la veritat. ¿Què volia dir, al twitter? ¿Qui era l'Eva Piquer? Per sort, en aquest primer e-mail que em va enviar en Carles, hi havia un enllaç al twitter en qüestió i vaig poder començar a entendre de què anava tot allò?

Algú va fer una foto al cartell i la va penjar al facebook. Aquest algú és amic de l'Eva Piquer, que resulta que és periodista de Catorze, de Catalunya Ràdio i del diari Ara. I l'Eva va decidir compartir la foto del cartell al facebook i al twitter. Jo de twitter no hi entenc gaire, la veritat, però resulta que tenia un *hashtag* (#sensepastanagues) i que m'havia convertit en *trending topic*. Sí que sé que quasi 5.000 m'agrades al facebook i més de 1.200 comparticions és molt.

Doncs deia que el correu d'en Carles va ser el primer, però no pas l'últim. A *El carter truca mil vegades*, la Sílvia Jofre rep muntanyes de cartes de nois que pretenen ser bufons. Jo, no; jo vaig rebre muntanyes d'e-mails de gent preguntant, desitjant-me sort, posant-me en dubte, invitant-me a participar en curioses iniciatives? La Merche deia que era vídeo-periodista i que volia reproduir el que havia passat al paqui i gravar-ho. La Ploma de Perdiu em va dir que ella havia viscut una història molt similar, amb pastanagues i final feliç, quatre anys enrere. Algú d'*Els Imperdibles*, d'Onda Cero, m'avisava que parlarien de la nota de *Sense pastanagues* al programa del dia 25 de juny. L'Antoni em va dir que era escriptor i que li agradaria basar un llibre en aquesta història. Em va escriure l'Eva, que és amiga de la Ploma de Perdiu, sense tenir gaire clar què creure, però encantada (o això em va semblar) que la història fos certa. També em va escriure en Xavi, i el seu era un e-mail molt bonic en què afirmava ser el noi de les pastanagues. Però al seu correu hi havia algunes coses que em feien dubtar i quan li vaig contestar, il·lusionada i esperançada, no vaig obtenir cap més resposta.

Durant una setmana va ser una bogeria. Cada dia rebia nous correus, cada dia tenia una nova història per explicar. I de sobte l'Anna em deia: ?Ho he vist al facebook d'una amiga?; i la Maria ho havia vist a un grup de Gràcia; i l'Olga em deia ?¿Eras tú??, entre incrèdula i meravellada. Un amic, un company de feina, un conegut ho havia compartit al facebook o ho havia retwittejat, i cada cop arribava a més gent. Va ser una bogeria, però va ser molt divertit, la veritat.

Ja s'havia acabat l'estiu quan la xarxa va tornar a embogir per una història similar. L'Àlex de Badalona buscava l'Alba. S'havien conegut als concerts de la Mercè, però ell n'havia perdut el telèfon i el contacte. Per retrobar-la, havia penjat cinquanta cartells per tot Barcelona. A la gent li va encantar la història, i la van convertir en la sensació de la setmana. Va envair xarxes socials i mitjans de comunicació, però tot va resultar ser un *fake*, una acció poètica d'un escriptor.

Sense pastanagues és real i, com a tal, no ha tingut un final feliç. Potser és veritat el què deien alguns comentaris al facebook de l'Eva Piquer i potser, si ens haguéssim conegut, no n'hauria volgut saber res més, d'ell. En tot cas, no era cap campanya publicitària, no era cap acció poètica, no era cap mentida. Algú deia que el cartell estava massa ben escrit per ser cert. Bé, doncs, gràcies. Suposo que m'agrada escriure.

Vull pensar que el noi de les pastanagues no va veure el cartell al seu mur de facebook. Que no té twitter, que no fa per ell. Que no va tornar a passar pel paqui durant els dos mesos que va estar penjat el meu anunci. Que hi va passar, però que no el va veure. Vull pensar que no ha arribat a llegir el cartell, i és per això que no ha contestat.

Un dia estava al Bonpreu del carrer Verdi i em vaig creuar amb un noi. Ens vam mirar als ulls i vam continuar caminant, cadascú per la seva banda. Durant uns segons, vaig dubtar. ¿És ell? Tenia el cabell una mica més llarg i portava bigoti però, ¿i si era ell? No em vaig atrevir a dir-li res. ?Hola, vaig penjar un cartell buscant un noi, ¿per casualitat no ets tu??. No, havia tingut el valor

de penjar el cartell, però no el d'anar a parlar amb un desconegut i preguntar-li si ens havíem vist abans. I, fet i fet, havien passat tantes setmanes que ja ni recordava com era ben bé el noi de les pastanagues, i fins i tot diria que era més guapo que el del Bonpreu, i que no eren la mateixa persona, no, vull pensar que no. Però per uns segons hauria estat bé que ho fos, i que es parés, i que em preguntés ?¿ens coneixem??. Li hauria pogut explicar una història curiosa, i m'hauria posat vermella i m'hauria mort de la vergonya. Però hauria valgut la pena.